

ת"פ 17295/12/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 17295-12-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודה והורשע ביום 14.3.21 בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון שכלל הסכמה עונשית חלקית בלבד.

על פי כתב האישום המתוקן תקף הנאשם את אשתו במועדים 31.5.19 ו-31.8.19 וגרם לה חבלות של ממש.

במועד המוקדם סטר הנאשם לאשתו פעמיים וגרם לה אדמומית בלחיה, כן פיזר בגדים השייכים לה ברחבי הדירה והשליך את חלקם לאשפה.

במועד המאוחר תפס הנאשם את אשתו בחולצתה ודחף אותה על דלת ביתם, כתוצאה מכך נגרמו לה שריטה בלחי שמאל ושפשופים בכתף ימין.

על פי הסדר הטיעון, נשלח הנאשם לתסקיר שירות המבחן להמלצה עונשית ולבקשת הסנגור גם להמלצה בשאלת הרשעת הנאשם.

עוד סוכם כי ככל שהתסקיר יהיה חיובי, תגביל עצמה המאשימה לעתירה למאסר בעבודות שירות לתקופה קצרה או לשל"צ בהיקף נרחב והסנגור יהיה חופשי בטיעונו.

בהתאמה נשלח הנאשם גם לחוות דעת של הממונה על עבודות השירות.

תסקיר שירות המבחן מתאר את הנאשם כאדם נורמטיבי לחלוטין, נעדר עבר פלילי, בן למשפחה תומכת ויציבה שעלתה בעקבותיו לישראל בסביבות שנת 2009, בעל השכלה אקדמאית בתחום ההנדסה ועובד בשנים האחרונות בהנדסה אזרחית מתקדמת.

הנאשם לקח אחריות מלאה והביע חרטה כנה על התנהגותו והעבירות שביצע.

להתרשמות שירות המבחן ולדברי הנאשם העבירות בוצעו על רקע תחושות קשות של תסכול, ניצול ודחיה מצד המתלוננת ולדעת שירות המבחן האירועים אינם מאפיינים את התנהלותו הרגילה ואינם מצביעים על קיומם של קווים אלימים באישיותו.

גם המתלוננת עצמה העידה כי ההידרדרות ביחסים באה על רקע הצטברות לחצים, חוסר ודאות, חוסר יציבות אישית וכלכלית שמאז השתפרה לאין ערוך.

גם שירות המבחן מצא כי הנאשם לקח על עצמו תפקידים רבים, גם על חשבון צרכיו האישיים, באופן שהעלה תסכול מצטבר אשר עמד ברקע לעבירות.

עוד סיפרה המתלוננת כי עזבה את הבית לאחר האירוע המאוחר למשך כשנה במהלכה התגוררה בנפרד מהנאשם ובנה ושהה לבית המשותף. מאז ועד היום מעוניינת להמשיך לחיות יחד עם הנאשם (ובנם) ואינה חשה מאוימת ממנו כלל.

במכלול השיקולים המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם של"צ בהיקף של 150 שעות והתחייבות כספית, עוד המליץ לבטל את הרשעתו נוכח היות עבירותיו כה חריגות לחייו, הרצון שביטאו בני הזוג להמשיך בשיקום יחסיהם וההתרשמות כי הרשעת הנאשם עלולה לפגוע בעתיד באפשרויות התעסוקה וההתפתחות המקצועית שלו.

טיעוני הצדדים:

המאשימה זיהתה את ההגנה ובטחונה ושלמות גופה של המתלוננת כערכים המוגנים שנפגעו, טענה למתחם ענישה שבין מאסר קצר בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל, ציינה את עברו הנקי של הנאשם ואת התסקיר החיובי מאד שהוגש בגינו ועתרה לעונש של מאסר קצר בעבודות שירות בתוספת ענישה נלווית.

לשאלת ביטול ההרשעה ביקשה המאשימה לדחות את המלצת השירות היות שהנאשם לא עומד בתנאי הילכת כתב ולא הוכח שהרשעה תפגע בעבודתו.

הסנגור, אשר גינה את האלימות, טען כי העבירות שנעברו מצויות בתחתית הסולם של עבירות בין בני זוג, אזכר את חרטתו הכנה של הנאשם, הדגיש את חזרת בני הזוג לחיים משותפים יחד ואת קבלת המתלוננת על ידי הנאשם אחרי

שעזבה את הבית והשאירה אותו לבדו עם בנם.

הסנגור טען כי בני הזוג עוסקים בבניה מחודשת של האמון והמצב עדין.

לעניין ההרשעה טען כי יהיה בה כדי להשפיע ולהשליך על יכולות העסקתו והתקדמותו.

לסיכום עתר לקבל את המלצת שירות המבחן כלשונה.

הנאשם אמר שהיה רוצה לשנות את מה שקרה אך אין זה ביכולתו, ועוד סיפר על עבודתו וחיו.

דין והכרעה:

אני מקבל את זיהוי הערכים המוגנים כפי שבא לביטוי בדברי המאשימה.

בהתחשב בעובדות כתב האישום, ובהשוואה לאירועי אלמ"ב אחרים המובאים בפני בית המשפט, **אני מעריך את מידת הפגיעה בערכים המוגנים כנמוכה.**

הערכה זו מתבססת על עובדות כתב האישום, תוצאות התקיפה, התווך בתוכו אירעו שני האירועים, יחסי הכוחות בין הנאשם ואשתו לאורך השנים ובמהלך האירועים, שאני מוצא שלא היו מוטים דווקא לטובת הנאשם, למעט בהיבט הפיזי גרידא, בעוד בהיבט הנפשי היו מאוזנים ואף נוטים במידת מה לטובת המתלוננת.

לחובת הנאשם יש לזקוף את העובדה שהנאשם פגע במתלוננת פעמיים, בהפרש של חמישה חודשים.

מנגד, העבירות אירעו לפני כשנתיים וחצי ואף למעלה מכך, שירות המבחן התרשם כי העבירות זרות לאופיו של הנאשם, כי אין לו קיום אלימים באישיותו וכי מדובר בתקופה בה מערך לחצים, כלכליים ואחרים, ובעיקר הידרדרות ביחסי הנאשם והמתלוננת ברקע אותם לחצים, היוו מניע לעבירות.

כאשר בחנתי את האירועים בכללותם, בתווך בתוכו היו נתונים, לא מצאתי לנכון לשקול במקרה זה את עתירת המאשימה לעונש של מאסר בעבודות שירות ובהתאמה אני דוחה את מתחם הענישה שביקשה המאשימה לקבוע.

עונש כזה יחטיא את המטרה מרחק רב, הוא אף אינו עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה בהתחשב בממצאי על מידת הפגיעה הנמוכה בערכים המוגנים, ובנסיבות בהן התרחשה פגיעה זו.

אני קובע אפוא כי מתחם הענישה במקרה לפני נע בין מאסר מותנה ושל"צ לבין מאסר קצר בעבודות שירות.

מכאן, שהשאלה המרכזית שיש לענות בה היא שאלת הרשעת הנאשם או ביטולה.

לענישה מספר עקרונות, ההלימה היא הראשונה בהן. אולם כאשר בוחן אותה בית המשפט עליו לממשה בזהירות ובאופן שייתן ביטוי, ככל שהדבר אפשרי, גם לערכים נוספים: לתקן ולא לקלקל, לבנות ולא להרוס, לתת הזדמנות ולא להפנות את העין לכיוונים פורמליים אחרים.

דברים אלה נכונים במקרים רבים, אך המקרה בו אני דן מדגים אותם ביתר שאת.

קל וחומר כשמדובר בנאשם נורמטיבי לחלוטין, איש משפחה מסור ואזרח טוב המביא תועלת לחברה בעבודתו.

במובנים רבים, ניתן לומר גם כי ככל שהנאשם היה זקוק לשיקום - הוא השתקם.

בין שהיה זה ההליך המשפטי המרתיע, ובין או בעיקר - לטעמי - הזעזוע הפנימי שחש בעצמו, מעצמו, על ה"מקומות" אליהם הגיע בתסכולו ובתנאי הלחץ שהיה שרוי בהם.

חרטת הנאשם על מעשיו, כנותה ועוצמתה, יכולות להעיד על כך, ניתן לומר שהנאשם - באמת ובתמים - מכה על חטא.

גם עמדת המתלוננת, המבקשת לשקם את יחסיה עם הנאשם - ואת עזרת בית המשפט בכך, תומכת באי הרשעתו.

יפים לעניין זה דברים שנאמרו בת"פ 15190-03-14, מ"י נ' אסולין (שלום ראשל"צ, ניתנה 15.2.16) (להלן - "עניין אסולין"):

"בעבירות אלימות במשפחה שיקול השיקום הינו שיקול חשוב ביותר שיש בו כדי להצדיק הקלה בעונש. דומה כי קיום מסגרת שיקום וטיפול הינו האמצעי הטוב ביותר להתמודדות עם תופעת האלימות במשפחה. בעבריינות מסוג זה, הצורך בשיקום העבריין אינו מיועד רק למענו ולטובתו, אלא נועד גם לטובתה של המתלוננת, של המשפחה ושל החברה בכללותה".

גם שירות המבחן כנראה סבר כך, היות שבאופן נדיר בכלל, ובעבירות אלמ"ב בפרט, לא הצביע על נזקקות טיפולית כלשהי ואף לא הציע טיפול אלא המליץ להטיל על הנאשם של"צ והתחייבות בלבד.

גם לשאלת התנאים המנויים **בהלכת כתב**, נדרש בית המשפט בעניין אסולין:

"...לצד שיקולים אלה יש לבחון את השפעת ההרשעה על אופק חייו הנוכחי והעתיד של הנאשם ועל תפקודו הנורמטיבי בחברה במישור הכלכלי-תעסוקתי, משפחתי ובריאותי. בהקשר זה נקבע כי נדרשות ראיות קונקרטיות ממשיות ומוכחות לפגיעה בעיסוקים בהווה ובעתיד, ואין די בחשש כללי וערטילאי..."

... אני מקבלת את עמדת ההגנה ועמדת שירות המבחן לפיה להרשעתו של הנאשם בדין עלולות להיות השלכות על תפקודו התעסוקתי. מדובר בתוצאה צפויה אפשרית, גם אם לא וודאית, שתביא לפגיעה בעיסוקו המקצועי של הנאשם"

דברים אלה, ולצידם שלל פסקי הדין שאוזכרו בעניין אסולין, מלמדים כי באין ספור מקרים דומים התחשבו בתי המשפט באפשרות פגיעה בנאשמים שעיסוקם עלול להיפגע עקב הרשעתם, גם כשדובר בתוצאה שאינה וודאית וקונקרטית, אלא אפשרית בלבד.

כך שגם אם במקרה לפנינו, כפי שנאמר על ידי שירות המבחן, קיימת אפשרות לפגיעה בתעסוקת הנאשם ובהתפתחותו המקצועית בעתיד בלבד, וכאשר שיקול זה חובר למרקם היחסים הזוגי ולרצון המשותף של בני הזוג לשקם את יחסיהם, ניתן - בעטיים - להכריע לטובת ביטול הרשעת הנאשם.

על יסוד כל אלה, מצאתי לקבל עתירת ההגנה והמלצת שירות המבחן, לבטל את הרשעת הנאשם, ולהשית עליו את העונשים הבאים:

א. בהתאם להמלצת שירות המבחן, אני מורה כי הנאשם יבצע עבודות שירות לתועלת הציבור. יחד עם זאת, סבורני כי אין די במכסת השעות שהוצעה על ידי שירות המבחן ולפיכך אני מורה כי היקף עבודות השל"צ יעמוד על 200 שעות. שירות המבחן יכין תכנית של"צ לנאשם ויעבירה לבית המשפט בתוך 45 ימים מהיום.

ב. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור בתוך שנה מהיום את העבירות שנקבע כי ביצע, ישלם סך 5000 ₪, יסרב להצהיר - יאסר למשך 20 ימים. הצהרת הנאשם נרשמה לפניי.

ניתן בזאת צו כללי למוצגים

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ל' אדר א' תשפ"ב, 03 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.